



Kammarrätten

RÄTTSFALL

Aktiebolags kostnad för begravning har ansetts ej avdragsgill

I sin år 1949 avgivna självdeklaration hade ett aktiebolag (familjebolag) under särskilda upplysningar och yrkanden meddelat, att å bolagets omkostnadskonto år 1948 hade förts dels begravningskostnader för en namngiven person och dels kostnad för gravvård.

Vederbörande TN vägrade avdrag för ifrågavarande omkostnadsförda utgifter samt höjde bolagets taxeringar med 9.940 kr.

Hos vederbörande PN anförde bolaget besvär under yrkande att få tillgodonjuta förenämnda avdrag. I besvärsskriften uppgavs rörande den ifrågavarande personen att denne, som tidigare varit bolagets verkställande direktör, avlidit under år 1948, sedan han i stort sett avslutat sitt omfattande arbete med en betydelsefull etapp i företagens utbyggnad. Vidare anförde bolaget bl. a. följande. De kostnader, bolaget sålunda iklätt sig, utgjorde endast en naturlig hedersbevisning för den person, som startat bolaget och arbetat upp dess ansevärda rörelse. Dyliga kostnader finge enligt bolagets förmenande an-

ses vara helt normala i varje bolag, där ett sådant dödsfall inträffade.

I förklaring över besvären hemställde vederbörande TO om avslag å desamma samt meddelade bl. a. att den 31 dec. 1948 ägde den ifrågavarande direktörens dödsbo 2.599 st. och hans omyndiga barn 2.400 st. av bolagets 5.000 aktier.

I avgiven förklaring återropade vederbörande TI TO:s förklaring och hemställde ävenledes om ogillande av besvären.

PN lämnade besvären utan bifall, enär rätt till dylikt avdrag icke kunde anses föreligga.

Hos KR anförde bolaget därefter besvär, däri bolaget fullföljde sin förenämnda talan.

Efter det såväl TI som TO i avgivna förklaringar hemställt om besvärens ogillande, inkom bolaget med påminnelser, däri bolaget bl. a. anförde följande. Att bolaget ansett kostnaden ifråga vara en bolagets omkostnad berodde därpå, att till begravningen inbjudits inte endast hela den hos bolaget anställda personalen, utan även ett stort antal kunder och leverantörer. Därest den förutvarande direktören varit en privatman,

fastigheten genom gåva ehuru i verkligheten köp förelegat. — RR: ej ändring. (RR:s utslag den 16/5 1952.)

Anm.: Jämför i sakfrågan denna tidskrift årg. 1951 s. 10 (= RÅ 1950 ref. 33 II) och denna årg. s. 122, anmärkningen.

skulle begravningen ha kostat en obetydlighet. Det var på grund av hans ställning såsom framgångsrik företagare som begravningen och hedrandet av hans minne fått denna omfattning. Därest KR skulle anse att icke hela beloppet vore att betrakta såsom bolagets kostnader yrkades alternativt att $\frac{2}{3}$ av beloppet måtte godtagas såsom avdragsgill omkostnad.

Genom utslag den 5 dec. 1951 gjorde emellertid KR ej ändring i överklagade beslutet.

Avdrag ej medgivet för beräknad reparations- och underhållskostnad

Efter anmodan av en lantbrukare Y besiktigade lantbruksförbundets byggnadsförening under år 1948 vissa honom tillhöriga äldre ekonomibyggnader, varvid uppmätning och undersökning av byggnaderna utfördes. Därvid konstaterades att dessa voro i behov av reparations- och underhållsarbeten, vilka kostnadsberäknades till 5.904 kr.

Emellertid bestämde sig Y för att i stället för reparation nedriva den gamla ladugården och uppföra en ny. (Upplýsning om nybyggnadskostnaderna saknas i målet.)

I sin år 1949 avlämnade självdeklaration yrkade Y avdrag med hälften av de sålunda beräknade reparations- och underhållskostnaderna.

Vederbörande TN vägrade avdraget.

Y anförde härefter besvär hos vederbörande PN med yrkande att erhålla omförmälda avdrag.

I avgivet yttrande vidhöll TN sin uppfattning om att avdrag icke borde få ske och yrkade förty ogillande av besvären.

Vederbörande TI hemställde likaledes om avslag.

Genom beslut den 20 okt. 1949 lämnades besvären av PN utan bifall, enär reparationsarbetena icke kommit till utförande utan nybyggnad i stället utförts.

I besvär hos KR fullföljde Y sin förenämnda talan. I besvären framförde Y såsom sin åsikt, att han vore berättigad till avdrag för de beräknade reparationskostnaderna, då reparationen hade måst utföras om nybyggnaden icke kommit till stånd och då slitningsavdragen för jordbrukets driftsbyggnader i förhållande till nuvarande byggnadskostnader vore för låga (värdeminskningensavdraget å driftsbyggnaderna utgjorde 164 kr).

I förklaring över besvären hemställde vederbörande TO om ogillande av dessa under framhållande därav att Y låtit helt nedriva den gamla ladugården och i dess ställe uppfört en helt ny byggnad, varför TN alltjämt icke kunde finna att någon del av kostnaden härför vore avdragsgill underhållskostnad.

Med förmälan att det yrkade avdraget författningsenligt icke torde kunna medgivas hemställde TI i avgiven förklaring om avslag.

Genom utslag den 9 nov. 1951 fann KR ej skäl att göra ändring i PN:s beslut.

Brukare av jordbruksfastighet har vägrats avdrag för inköp av skördetröska, såsom ersättning för självbindare, då den senare fortfarande funnits kvar å fastigheten.

I en år 1949 avgiven självdeklaration yrkade en lantbrukare N avdrag för halva priset för skördetröska med "3.000 kr", vilket yrkande vederbörande TN dock icke godkände.

Hos vederbörande PN anförde N besvär under yrkande att avdraget måtte godkännas. Beträffande omförmälda tröska anförde N bl. a. följande. Skördetröskan vore av typen Allis-Chalmer och kostade i inköp 8.460 kr. Därav komme hälften eller 4.230 på N, eftersom han köpt den tillsammans med annan person. För N:s del vore skördetröskan inköpt för att ersätta en förutvarande hästbindare av typen Deering. Enligt in-

hämtad uppgift kostade en ny sådan bindare med standardutrustning 2.275 kr. Den gamla bindaren, som N fortfarande hade kvar vore 10 år gammal och hade endast skrotvärde. När den ev. bleve försåld till skrot, komme inkomsten därav att deklarerars.

I förklaring över besvären avstyrkte vederbörande TO bifall och yttrade bl. a. följande. N:s inköp av skördetröska torde med hänsyn till att gamla självbindaren fortfarande funnes kvar få anses som nyuppsättning och sålunda ej avdragsgillt, så mycket mindre som bindare i vissa fall fortfarande torde få lov att användas som komplettering till skördetröska.

Vederbörande TI anförde för sin del i avgiven förklaring bl. a. följande. För att avdrag med belopp, motsvarande kostnaden för en ny bindare, skulle kunna medgivas, erfordrades enligt 22 § K L, att den kvarvarande bindaren utrangerats. Med utrangering måste avses att den gamla bindaren saknade ekonomisk betydelse för driften på den N tillhöriga gården. Så vore givetvis förhållandet om bindaren vore utsliten och följaktligen icke ginge att reparera. Vore bindaren däremot användbar, måste det visas, att skördetröskan helt och hållet gjort bindaren överflödig. I begreppet utrangering låge nämligen att inventariet ifråga helt saknade ekonomisk betydelse. I allmänhet förhölle det sig så, att en bindare även efter inköpet av skördetröska alltjämt hade viss användning i jordbruket. Vid otjänlig väderlek måste skörden torkas innan tröskningen. Om säden hade "lagt" sig på marken, vore skördetröska svår att använda. Ej sällan vore marken av sådan beskaffenhet, att skördetröska ej kunde begagnas på hela arealen. Då N icke hade styrkt, att bindaren ur ekonomisk synpunkt vore att anse som utrangerad, kunde

enligt TI:s uppfattning avdrag icke medgivas för någon del av beräknade köpesumman för ny bindare varför hemställdes om avslag å besvaren.

Med anledning härav inkom N med påminnelser, däri denne anförde bl. a. följande. Bindaren vore efter 10 års användning nära nog utsliten och hade — då den under år 1949 nyttjats vid skörd av oljelin — gått sönder, så att reparation av densamma knappast kunnat komma ifråga. N hade sålunda fått skörda sista delen av linet med slåttermaskin. Då härav framginge att ifrågavarande bindare borde betraktas som utrangerad även ur fysisk synpunkt hemställdes att avdrag för inköp av skördetröska måtte beviljas med 2.275 kr.

PN fann genom beslut den 7 jan. 1950 skäligt medgiva det sålunda yrkade beloppet.

Hos KR anförde TI besvär under yrkande om höjning av N:s taxeringar med sagda belopp. Till stöd härfor anförde TI bl. a. följande. I N:s till PN avgivna påminnelser medgaves, att den bindare, som påstodes ha blivit utrangerad i anledning av inköpet av skördetröskan, under år 1949 använts i lantbruket. Bindaren hade sålunda vid 1948 års utgång icke varit utrangerad, vilket förhållande styrkte riktigheten av TI:s besvär.

I förklaring över besvaren hemställde TO om bifall till desamma.

KR yttrade genom utslag den 21 nov. 1951 att, som — vid det förhållandet att självbindaren jämväl efter anskaffandet av skördetröskan funnits kvar å fastigheten och icke kunde anses vara utrangerad — N icke kunde anses berättigad att vid beräkningen av inkomst av jordbruksfastighet åtnjuta avdrag för kostnad för anskaffning av skördetröskan, funne KR skäligt bifalla TI:s yrkande.